

Arrest

**nr. 144 570 van 30 april 2015
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 september 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 16 februari 2015.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.-C. FRERE.

Gezien de beschikking van 24 maart 2015 in toepassing van artikel 39/76, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet.

Gezien het schriftelijk verslag van de verwerende partij van 30 maart 2015.

Gezien de replieknota van de verzoekende partij van 13 april 2015.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat zijn asielaanspraak ongelofwaardig is.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongelofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij beperkt zich tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze vergelijken van een van de vaststellingen van de bestreden beslissing.

Verzoekers kritiek in zijn verzoekschrift dat omtrent de problemen van hindoes in Bangladesh niets te vinden is in het administratief dossier van het Commissariaat-generaal mist, net als zijn stelling in diezelfde zin dat het administratief dossier niet enige informatiebron hieromtrent bevat, feitelijke grondslag. Immers, het administratief dossier bevat wel degelijk, weliswaar beknopt, informatie omtrent geweld tegen religieuze minderheden in Bangladesh, waaronder de hindoes (AD, stuk 10, dossier 11/24398 - ref. RvV 155166, map 21 ‘landeninformatie’, ‘Refworld: USCIRF Annual Report 2013: Other Countries and Regions Monitored: Bangladesh’).

De Raad benadrukt dat het feit tot een bepaalde religieuze groep te behoren, er niet automatisch op wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd. Verzoeker moet hierbij een persoonlijke vervolgingsvrees aantonen. Een algemene verwijzing naar de situatie voor Hindoes in Bangladesh, zoals verzoeker in casu in zijn verzoekschrift uitgebreid doet waarin hij verwijst naar allerhande als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde informatie, volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees en dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op zijn ongelofwaardig asielaanspraak, in gebreke.

Verzoekers betoog dat zijn problemen en die van zijn familie omwille van hun religie niet worden betwist, gaat niet (volledig) op en kan niet zonder meer worden aangenomen. Immers, zo blijkt uit een lezing van de bestreden beslissing, worden de door verzoeker aangehaalde incidenten die plaatsvonden tussen december 2004 en maart 2005 en waarbij hij en zijn familie omwille van hun geloof zouden zijn bedreigd niet in twijfel getrokken -verzoeker brengt evenwel niets in tegen de vaststelling van de commissaris-generaal dat de ernst en zwaarwichtigheid van die incidenten wordt ondermijnd doordat hij ondanks zijn vrees om thuis zijn religie te beleven opmerkelijk genoeg nog vijf jaar lang actief lid was van de BHBC organisatie, en hij tegenstrijdige verklaringen aflegde aangaande de beleving van zijn geloof-, en wordt de brandstichting in 2006, waarvan verzoeker tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal zelf toegaf dat zijn verklaring dat deze het werk was van moslimfundamentalisten en speciaal gericht was tegen zijn familie op een louter vermoeden berust, niet betwist. Daarnaast, en dit in het bijzonder, wordt in de bestreden beslissing echter vastgesteld dat “er zich sinds 2006 geen overtuigende ernstige incidenten hebben voorgedaan. Zo kon u de ernst van deze incidenten en bijgevolg voor uw vrees voor vervolging niet aantonen. Naast de onrechtstreekse doodsbedreiging in 2009, en de rechtszaken (2011 en 2013) die als leugenachtig en ongelofwaardig worden beschouwd, hield u enkele kleine problemen aan die u in Bangladesh ondervond. U gaf zelf aan dat u geen ernstige problemen ondervond tussen 2006 en 2009, en 2009 en 2011 (zie gehoorverslag CGVS 3 p.17/20, gehoorverslag CGVS 2 p.7-8/10 en gehoorverslag CGVS 1 p.12/15). Er vonden enkel kleine problemen plaats zoals vis dat gestolen werd en bomen die op jullie eigendom werden omgehakt.”

Verzoeker brengt geen concrete en valabele elementen bij die de verschillende vaststellingen die de commissaris-generaal alzo deden oordelen vermogen te ontcrachten of te weerleggen.

Hij brengt vooreerst niets in tegen het motief uit de bestreden beslissing aangaande de onrechtstreekse bedreiging door B.S. in februari 2009, waardoor dit pertinente motief, met name de vaststelling dat verschillende aspecten de zwaarwichtigheid van die bedreiging van en vrees jegens B.S. ondermijnen en er niet op wijzen dat deze feiten zich bij een eventuele terugkeer naar Bangladesh nog zullen voordoen, onverminderd gehandhaafd blijft.

Verzoekers argumentatie dat hij geen juridische opleiding heeft genoten en dus een leek is op dit gebied doet niets af en op generlei wijze afbreuk aan de verschillende vaststellingen van de commissaris-generaal met betrekking tot de door hem neergelegde gecertificeerde kopieën van een ‘FIR’ en een

'charge sheet', in de eerste plaats en in het bijzonder de vormgebreken waarmee deze blijkens de informatie vervat in het administratief dossier zijn behept, en op grond waarvan laatstgenoemde terecht oordeelde dat deze stukken niet authentiek zijn. De Raad wijst er dienaangaande ook op dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de documenten die hij (al dan niet) voorlegt.

Bovendien kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Om die reden, gezien de informatie opgenomen in het administratief dossier waaruit blijkt dat het gemakkelijk is om in Bangladesh aan valse documenten, waaronder ook valse juridische documenten, te geraken, en gelet ook op de vaststelling dat verzoeker drie verschillende (versies van) gecertificeerde kopieën van charge sheets van dezelfde zaak voorlegde en zelf verklaarde dat hij er nieuwe voorlegde omdat de eerste aangebrachte bundel juridische documenten niet geloofwaardig werd geacht door de commissaris-generaal, wat, zo oordeelde laatstgenoemde terecht, het gesolliciteerd karakter van die stukken aantoonde, kan aan de door verzoeker eerder neergelegde gecertificeerde kopieën van een 'FIR' en een 'charge sheet', net als aan de als bijlage aan zijn verzoekschrift en in de bijgevoegde inventaris als "Brief advocaat P.B.", "Krantenartikel + vertaling + uitprint digitale versie", "Verklaring Upazila Social Service Officer d.d. 15.06.2014 + vertaling", "Verklaring Assistent commissioner Land, d.d. 25.09.2014 + vertaling", "Krantenartikels lokale kranten" en "Juridische documenten" aangeduide documenten, overigens allen gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren kopieën die daarenboven niet voorzien zijn van voor eensluidend verklaarde vertalingen, zodat de Raad op grond van artikel 8 van koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet verplicht is deze documenten in overweging te nemen (RvS 11 maart 2009, nr. 4111 (c)), geen bewijswaarde worden gehecht.

In zoverre verzoeker laat gelden dat waar in de bestreden beslissing omtrent zijn verklaring over het stuk grond dat sinds oktober 2006 door S. werd bezet, louter wordt gesteld dat aangezien hij reeds leugenachtige verklaringen aflegde en frauduleuze documenten voorlegde zijn geloofwaardigheid hierdoor grotendeels wordt ondermijnd, gaat hij eraan voorbij dat hier in dit verband in de bestreden beslissing het volgende nog wordt aan toegevoegd: "Daarnaast heeft niet kunnen aantonen dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van de vluchtelingenconventie omwille van de door u beweerde bezetting van een stuk grond. Meer nog, u heeft de hierop volgende vijf jaren geen hulp gezocht voor dit probleem, noch verhinderde het u om uw leven in Bangladesh gewoon verder te zetten.", een pertinente vaststelling van de commissaris-generaal die door verzoeker, die hiertoe zelfs geen poging onderneemt, op generlei wijze wordt ontkracht of weerlegd.

Zo verzoeker meer algemeen voorhoudt dat het feit dat hij behoort tot een minderheidsgroep aanleiding kan geven tot vervolging, stelt de Raad vast dat verzoeker geenszins in concreto aantoonde dat er voldoende zwaarwichtige feiten voorhanden zijn waaruit een gegronde vrees voor vervolging in zijn individueel geval blijkt, gelet ook op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas. Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Bangladesh, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Noch uit de informatie vervat in het administratief dossier, noch uit de door verzoeker bijgebrachte informatie blijkt dat er in Bangladesh sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het voorgaande volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 6 februari 2015, voert verzoekende partij aan dat er geen twijfel over bestaat dat zij Hindu is. Zij stelt dat er geen geloof wordt gehecht aan haar vrees voor vervolging, doch dat er niet afdoende rekening wordt gehouden met de rapporten waaruit blijkt dat de situatie van de Hindu's precair is. Verzoekende partij wijst er op dat zij thans originele nieuwe stukken heeft ingediend ter terechtzitting samen met een aanvullende nota en dat de bestreden beslissing moet vernietigd worden, zodat de stukken kunnen worden onderzocht.

1.4.2. Verzoekende partij legt door middel van de ter terechtzitting van 20 maart 2015 neergelegde aanvullende nota volgende nieuwe, door haar als volgt omschreven stukken neer: *“Verklaring advocaat Promananda Biswas, d.d. 01.10.2014”, “Krantenartikel “Minority family being harassed in Kalkini”, Daily Kinkal, d.d. 03.10.2014”, “Krantenartikel “Local influential tries to grab land of minority family in Dasar”, The Daily Subarnogram, d.d. 02.10.2014 + krantenartikel “Efforts on to grab land of minority family”, The Daily Madaripur Sangbad, d.d. 02.10.2014”, “Document “Submission of investigation report in the petition case No. 879/12, d.d. 15.09.2014 + vertaling”, “Document “Memo No: 295, Investigation report in the petition case No. 1064/10”, d.d. 20.05.2012”, en licht deze documenten in de aanvullende nota kort toe.*

Bij beschikking van 25 maart 2015 verzocht de Raad het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een onderzoek te doen van de door de verzoekende partij aangewezen nieuwe elementen en hem hierover schriftelijk verslag te doen binnen de acht dagen.

In diens schriftelijk verslag d.d. 27 maart 2015 merkt de commissaris-generaal met betrekking tot de neergelegde verklaring van advocaat P.B. d.d. 1 oktober 2014 op dat een kopie hiervan reeds werd toegevoegd aan het verzoekschrift, en dat in de verweernota d.d. 6 november 2014 reeds werd opgemerkt dat het om een brief gaat van een van verzoekende partij haar advocaten, met name haar

nieuwe advocaat P.B., wiens naam verzoekende partij niet kon vernoemen tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal, hoewel zij reeds twee maanden eerder contact met hem had, hij haar verdedigde in een rechtszaak en verzoekende partij brieven van die advocaat neerlegde, en wordt gesteld dat het een gesolliciteerd document betreft. Voorts wijst de commissaris-generaal erop dat er terecht geen geloof wordt gehecht aan de valse klacht die B.S. tegen verzoekende partij en haar vader zou hebben ingesteld, en hij verwijst vervolgens naar de vaststellingen dienaangaande in de bestreden beslissing. Tevens wordt erop gewezen dat uit de brief van advocaat P.B. d.d. 1 oktober 2014 blijkt dat de laatste klacht tegen verzoekende partij werd ingediend op 15 oktober 2012, terwijl verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat deze klacht werd ingediend op 12 oktober 2013.

Omtrent het krantenartikel "*Minority family being harassed in Kalkini*", Daily Kinkal d.d. 3 oktober 2014 merkt de commissaris-generaal op dat het voorleggen van een krantenartikel in een originele krant het bewijs kan zijn dat een artikel gepubliceerd is, maar geen bewijs is van de erin vermelde feiten. Een krantenartikel is, aldus de commissaris-generaal, geen officieel document en op zich niet voldoende om het gebrek aan geloofwaardigheid van het relaas van een asielzoeker te herstellen. Bovendien blijkt, zo wordt eraan toegevoegd, uit de informatie opgenomen in het administratief dossier, dat vervalste documenten veelvuldig voorkomen in Bangladesh en de neergelegde documenten aldus een geringe bewijswaarde hebben. Er wordt in dit verband ook gewezen op het feit dat in de COI Focus "*Bangladesh. Corruptie en (ver)vals(t)e documenten in Bangladesh*" d.d. 19 december 2013 uitdrukkelijk melding wordt gemaakt van het feit dat in Bangladesh valse nieuwsartikelen kunnen verschijnen. Daarenboven wordt vastgesteld dat de toegevoegde krantenartikelen weliswaar vergezeld gaan van een vertaling, doch zonder dat deze voor eensluidend werd verklaard, zodat dit overeenkomstig artikel 8 van het Procedurereglement RvV uit de debatten worden geweerd. Overigens, zo wordt eraan toegevoegd, blijkt uit niets wie deze vertaling heeft gemaakt.

Wat het krantenartikel "*Local influential tries to grab land of minority family in Dasar*" van The Daily Subarnogram d.d. 2 oktober 2014 betreft, herhaalt de commissaris-generaal dat een krantenartikel geen officieel document is en op zich niet voldoende is om het gebrek aan geloofwaardigheid van het relaas van een asielzoeker te herstellen. Er wordt ook opnieuw op gewezen dat krantenartikelen tegen betaling kunnen worden gekocht in Bangladesh, en benadrukt dat om enige bewijskracht aan een document of een krantenartikel te ontnemen, het ondersteund dient te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, hetgeen, zo wordt gesteld, *in casu* niet het geval is.

Ook omtrent het krantenartikel "*Efforts on to grab land of minority family*" van The Daily Madaripur Sangbad d.d. 2 oktober 2014 kunnen, zo luidt het schriftelijke verslag, dezelfde opmerkingen worden gemaakt.

Wat het document "*Submission of investigation report in petition case No. 879/12*" d.d. 15 september 2014 betreft, stelt de commissaris-generaal vast dat het om een kopie gaat die reeds aan het verzoekschrift van 10 oktober 2014 werd gehecht. Hij wijst er vervolgens op dat gekopieerde en gefaxte documenten gemakkelijk te vervalsen zijn en geen bewijswaarde hebben, en voegt eraan toe dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat vervalste documenten veelvuldig voorkomen in Bangladesh en de neergelegde documenten aldus een geringe bewijswaarde hebben.

Betreffende het document "*Memo No: 295, Investigation report in the petition case No. 1064/10*" d.d. 20 mei 2012 herhaalt de commissaris-generaal dat de door verzoekende partij voorgehouden asielfeiten ongeloofwaardig zijn en documenten slechts een ondersteunende werking hebben, en aldus de ongeloofwaardigheid van het asielfelaas niet kunnen ombuigen. De commissaris-generaal wijst er bovendien op dat de vertaling die bij het document wordt gevoegd een handtekening en datumvermelding heeft die identiek lijkt aan deze op het Bengali-document, en hij merkt op dat het hem vreemd lijkt dat de vertaling ondertekend zou zijn door de Upazila Agriculture Officer. Voorts herhaalt hij dat de bewijswaarde van de aangebrachte stukken kan geweigerd worden wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden, en merkt op dat een document of een geheel van documenten slechts één element is in het asielfelaas en de bewijswaarde afhangt van de verklaringen van de asielzoeker en van andere objectieve criteria. Verzoekende partij kan zich derhalve, aldus de commissaris-generaal, niet beperken tot het louter neerleggen van documenten, doch zij moet ook aannemelijk maken dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn.

Wat de enveloppes betreffen, merkt de commissaris-generaal op dat deze evenmin van aard zijn om zijn appreciatie in positieve zin om te buigen. Deze kunnen, zo luidt het, het versturen van briefwisseling naar verzoekende partij aantonen, maar niet haar asielfelaas op zich.

De commissaris-generaal stelt ook nog vast dat de aanvullende nota ook een (deel van een) krant toevoegt, The Daily Natun Din. Dit stuk wordt echter, zo wordt vastgesteld, niet vermeld op de inventaris van de aanvullende nota, noch wordt er een vertaling van dit stuk toegevoegd. Verzoekende partij werkt, zo wordt eraan toegevoegd, ook niet uit op welke wijze dit krantenartikel de motieven van de bestreden beslissing kan weerleggen.

Voorts wordt in het schriftelijk verslag gewezen op de vaststellingen in de bestreden beslissing en de in de beschikking van de Raad d.d. 6 februari 2015 opgenomen grond.

In haar replieknota voert verzoekende partij aan dat uit het schriftelijke verslag van de commissaris-generaal blijkt dat deze gewoon zijn vorige mening bevestigt, maar niets van een eventueel onderzoek aan zijn dossier toevoegt. Verzoekende partij benadrukt dat de commissaris-generaal niet betwist dat zij Hindoe is, dat zij bedreigingen heeft ondergaan door moslimfundamentalisten omwille van haar religie, dat de Hindoes in Bangladesh geconfronteerd kunnen worden met ernstige problemen, alsook dat zij voor de organisatie "Hindu, Buddhist and Christian Oikya Parishad" werkte. Aangezien de commissaris-generaal de essentiële elementen van haar asielaanvraag, met name haar identiteit, origine en vervolging omwille van haar religie, aanneemt, is het niet toegestaan om het geheel van haar asielaanvraag als ongeloofwaardig te beschouwen en zo haar asielaanvraag gewoonweg te verwerpen, aldus verzoekende partij, die er vervolgens op wijst dat zij 3 maal werd geïnterviewd en alle mogelijke documenten heeft neergelegd om haar asielaanvraag te ondersteunen. Zij herinnert er vervolgens aan dat geen enkele wetsbepaling stelt dat alleen met officiële documenten rekening gehouden wordt. Volgens verzoekende partij blijkt nergens uit de nota van de commissaris-generaal dat er een onderzoek werd gedaan om de authenticiteit van de documenten na te gaan. Ze verwijst vervolgens naar de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de vluchtelingen bij de Verenigde Naties en houdt een theoretisch betoog omtrent de bewijslast in asielaanvragen. Vervolgens merkt ze op dat de commissaris-generaal haar asielaanvraag ongetwijfeld met scepticisme en een negatieve voor-ingenomenheid heeft benaderd, dat de commissaris-generaal op basis van elementen die niet de kernpunten van haar asielaanvraag zijn oordeelt dat haar asielaanvraag ongeloofwaardig is, dat essentiële elementen van haar asielaanvraag niet betwist zijn, en dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met het feit dat zij ondanks alle moeilijkheden verschillende documenten heeft kunnen neerleggen. Ook blijkt, aldus verzoekende partij, de commissaris-generaal niet mee in overweging te nemen dat zij reeds vervolgd is geweest in haar land van herkomst. Verzoekende partij houdt vervolgens opnieuw een theoretische uiteenzetting, verwijzende naar de artikelen 48/3 en 48/7 van de vreemdelingenwet en artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, en voegt eraan toe dat haar vrees voor vervolging niet betwist kan worden. Bovendien, zo oppert ze voorts, wordt niet betwist dat zij en haar familie al vervolgd zijn geweest in hun land van herkomst, en dat zij politieke en religieuze activiteiten uitoefende in haar land van herkomst en deze activiteiten ook een grond van vervolging waren. Verzoekende partij laat gelden dat zij alle oprechte inspanningen heeft gedaan om haar asielaanvraag te ondersteunen, dat zij verscheidene bewijzen heeft neergelegd en gedurende haar drie gehoren op het Commissariaat-generaal gedetailleerde en samenhangende verklaringen heeft afgelegd welke grotendeels overeenkomen met de algemene en specifieke informatie die gekend is over de toestand van Hindoes in Bangladesh. Aangezien de commissaris-generaal de kernpunten voor het toekennen van internationale bescherming niet betwist in huidige zaak, moet haar asielaanvraag dan ook in grote lijnen als geloofwaardig worden beschouwd, aldus verzoekende partij die besluit dat zij genoegzaam aantoonde dat zij een reëel risico op vervolging en/of ernstige schade loopt in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst en zij de bescherming van haar land van herkomst niet kan of wil inroepen, waardoor haar de vluchtelingenstatus of minstens de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

1.4.3. De Raad stelt vast dat de door de verzoekende partij bij haar aanvullende nota aangebrachte nieuwe elementen geen ander licht werpen op de ongeloofwaardigheid van haar asielaanvraag en zij de geloofwaardigheid ervan geenszins vermogen te herstellen.

Het document "*Submission of investigation report in petition case No. 879/12*" d.d. 15 september 2014 betreft een kopie welke reeds aan het verzoekschrift van 10 oktober 2014 werd gehecht. Ook de "*Memo No: 295, Investigation report in the petition case No. 1064/10*" is geen origineel, doch een kopie. Aan gemakkelijk door knip-en plakwerk te manipuleren fotokopieën wordt echter geen objectieve bewijswaarde gehecht (cf. RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135). Daarenboven, zo wordt in het schriftelijk verslag op pertinente wijze vastgesteld, bevat de neergelegde vertaling van/bij dit laatste document een handtekening en datumvermelding die identiek lijken aan deze op het Bengali-document. Ook de Raad is van oordeel dat het bijzonder vreemd en weinig aannemelijk is dat de vertaling ondertekend zou zijn door de Upazila Agriculture Officer. Deze vaststelling in het schriftelijk verslag wordt door verzoekende partij, die hier in haar replieknota niet op ingaat, niet ontkracht of weerlegd, of in een ander daglicht gesteld.

De Raad wijst er op dat ongeloofwaardige verklaringen omtrent de vrees voor vervolging worden niet zonder meer geloofwaardig door het neerleggen van documenten en kranten, gelet op het feit dat documenten in deze enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de

intrinsieke bewijswaarde van een coherent en consistent relaas kracht bij te zetten. Aan voorgelegde documenten, inclusief kranten die overigens geen officiële documenten zijn en enkel aantonen dat iets werd gepubliceerd, kan slechts objectieve bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Gelet op de verschillende vaststellingen van de commissaris-generaal omtrent de bij de aanvullende nota gevoegde documenten alsook omtrent deze eerder neergelegd, vaststellingen op grond waarvan de authenticiteit in twijfel wordt getrokken en welke door verzoekende partij niet met concrete en valabele elementen worden ontkracht of weerlegd, en gezien de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat het gemakkelijk is om in Bangladesh, desnoods via corruptie, aan (ver)vals(t)e documenten, waaronder ook valse juridische documenten en krantenartikels, te geraken, kan aan de door verzoekende partij door middel van een aanvullende nota bijgebrachte documenten, alsook de eerder door haar neergelegde stukken, geen objectieve bewijswaarde worden gehecht.

De Raad herhaalt dat het feit tot een bepaalde religieuze groep te behoren er niet automatisch op wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd. Verzoekende partij moet hierbij een persoonlijke vervolgingsvrees aantonen. Verzoekende partij haar algemene verwijzing naar het feit Hindoe te zijn en naar de algemene situatie voor Hindoes in Bangladesh, volstaat niet om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees en dit risico dienen *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier, gelet ook op de ongeloofwaardigheid van haar beweerde vervolgingsproblemen die haar beweerdelijk ertoe zouden hebben genoopt haar land van herkomst te verlaten, in gebreke. Een ongeloofwaardig relaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. De Raad wijst dienaangaande naar volgende grond in de beschikking: *“Verzoekers betoog dat zijn problemen en die van zijn familie omwille van hun religie niet worden betwist, gaat niet (volledig) op en kan niet zonder meer worden aangenomen. Immers, zo blijkt uit een lezing van de bestreden beslissing, worden de door verzoeker aangehaalde incidenten die plaatsvonden tussen december 2004 en maart 2005 en waarbij hij en zijn familie omwille van hun geloof zouden zijn bedreigd niet in twijfel getrokken -verzoeker brengt evenwel niets in tegen de vaststelling van de commissaris-generaal dat de ernst en zwaarwichtigheid van die incidenten wordt ondermijnd doordat hij ondanks zijn vrees om thuis zijn religie te beleven opmerkelijk genoeg nog vijf jaar lang actief lid was van de BHBC organisatie, en hij tegenstrijdige verklaringen aflegde aangaande de beleving van zijn geloof-, en wordt de brandstichting in 2006, waarvan verzoeker tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal zelf toegaf dat zijn verklaring dat deze het werk was van moslimfundamentalisten en speciaal gericht was tegen zijn familie op een louter vermoeden berust, niet betwist. Daarnaast, en dit in het bijzonder, wordt in de bestreden beslissing echter vastgesteld dat “er zich sinds 2006 geen overtuigende ernstige incidenten hebben voorgedaan. Zo kon u de ernst van deze incidenten en bijgevolg voor uw vrees voor vervolging niet aantonen. Naast de onrechtstreekse doodsb bedreiging in 2009, en de rechtszaken (2011 en 2013) die als leugenachtig en ongeloofwaardig worden beschouwd, hield u enkele kleine problemen aan die u in Bangladesh ondervond. U gaf zelf aan dat u geen ernstige problemen ondervond tussen 2006 en 2009, en 2009 en 2011 (zie gehoorverslag CGVS 3 p.17/20, gehoorverslag CGVS 2 p.7-8/10 en gehoorverslag CGVS 1 p.12/15). Er vonden enkel kleine problemen plaats zoals vis dat gestolen werd en bomen die op jullie eigendom werden omgehakt.”*

Noch uit de informatie vervat in het administratief dossier, noch uit die door verzoekende partij bijgebracht blijkt dat er in Bangladesh sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS